

Arrest

nr. 125 254 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 28 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 10 september 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 10 september 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“beginnelsen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de juridische grondslag aan en bevatten een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd en omtrent welke elementen niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Er dient voorts op gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ook hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zich in hoofdzaak beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Waar de verzoekende partij op summiere wijze aanvoert dat zij een hechte relatie zou onderhouden met haar familie en dat het voor haar quasi onmogelijk zou zijn om een familie, laat staan een gezinsleven op te bouwen in Turkije alwaar zij geen familieleden meer zou hebben, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing terecht stelt dat “dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.” Dit wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Bovendien dient, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het

uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij geeft niet in concreto aan dat er in casu hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Daarnaast wordt er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, hetgeen door de verzoekende partij evenmin wordt ontkend in haar verzoekschrift. De verzoekende partij licht verder niet op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden geen andere grieven aangevoerd."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 maart 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 maart 2014 opgenomen grond, stelt zij graag iets te willen toevoegen, maar stelt ze niets toe te voegen te hebben en verwijst ze naar haar verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.

2.3 Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij door louter te stellen dat zij graag iets wil toevoegen, maar uiteindelijk niets daadwerkelijk toevoegt en vervolgens louter verwijst naar haar verzoekschrift, in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 3 maart 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 3 maart 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht*" en van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de vraag naar de al dan niet ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET